

Půlnoc v útulku

Nanci Turnerová
Stevensonová

FRAGMENT

Půlnoc v útulku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Nanci Turner Steveson

Půlnoc v útulku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Půlnoc v útulku

*Nanci Turnerová
Stevensonová*

Přeložila Alžběta Kalinová

FRAGMENT

*Pro všechna zvířata, která čekají v útulcích
na ten pravý domov. A pro Lunu, Quinna,
Story, Sufi a Tinka, kteří nás zachránili,
když jsme to nejvíc potřebovali – N. T. S.*

*Pro Johna a Gill Dalleyovy,
mé osobní hrdiny a spoluzakladatele
nadace Soi Dog – H. T. C.*

Copyright © 2022 by Nanci Turner Steveson
Translation © Alžběta Kalinová, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-253-6739-1

ISBN e-knihy 978-80-253-6752-0 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-6753-7 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-6744-5 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Kapitola 1

Pondělky jsou vždycky plné překvapení. Máma a já v pondělí vždycky pracujeme, protože to bývá na klinice nejušnější den z celého týdne. Přes víkend se dějí naprosté šílenosti a čekárna se vždycky naplní zvláštními případy, které jsou občas i k pousmání. Jako například boxer Fred, který strávil noc ze soboty na neděli na pohotovosti ve vedlejším městě a jeho nový táta chtěl, aby se na něj máma radši podívala, jestli mu na té pohotovosti předepsali správnou léčbu. Protože každý dobře ví, že máma je ta nejlepší veterinářka.

Štěstí, že můj nejlepší kamarád, teriér Ozzie, zůstal v kanceláři, a neviděl tak Fredův čumák zblízka. Ozzie zpravidla

na strašidelné věci nereagoval nejlíp a Fred rozhodně strašidelně vypadal.

Vyrazil jsem do čekárny a sedl si vedle něj.

Frede, chlape, co se ti stalo?

Jeho hlava vypadala jako obří vřed, celá rudá a nateklá. Jeho oči se v ní úplně ztrácely. Sklonil ji a stáhl ocas.

Dikobraz. Už zase.

Čumák měl posetý červenými puchýřky v místech, kde se do něj zapíchly bodliny. Už tak mu chyběla polovina ucha, nicméně dikobrazovi se do něj stejně podařilo trefit, takže teď sebou ten pahýl křečovitě cukal. Fredův táta, kterého máma vybrala speciálně pro něj, vystrašeného psa objal kolem hrudi a pak ho napůl odnesl a napůl dotlačil k recepci. Následoval jsem je.

Ten samý dikobraz? Jak tě našel?

Nevím. Prostě našel.

Ty ses zase vydal do toho lesa, že jo?

Fred se na mě nedokázal podívat.

Přesně jak jsem si myslel. Máš štěstí, že tě máma dá zase do pořádku.

To doufám. Vůbec nic nevidím a bolí to...

Než si Freda zavolali do ordinace, čekárna naší kliniky se začínala plnit. Paní Petersonová se posadila na jednu ze sedaček i se svým obřím zrzavým mourovatým kocourem Marcusem. Ten na mě zasyčel.

Existuje jedno pravidlo: nikdy se nepřibližujte moc blízko ke kočce v kleci. Její drápy dosáhnou mnohem dál, než by vás kdy napadlo. Což vím z vlastní zkušenosti.

Marcus zlověstně zavrčel. Jeden by čekal, že takový zvuk uslyší spíš někde v noci v hustém lese za úplňku. Paní s malinkatým pomeranianem oblečeným v chlupatém růžovém oblečku si přitiskla pejska těsně k prsům.

„Co s tou kočkou je?“

Zeptala se poněkud nadřazeně, jako by si její pomík za celý život snad ani nepčíkl.

„Má nějakou infekci,“ odpověděla paní Petersonová.

Marcus se zvedl, protáhl si záda a zadíval se na tlapky. Vzápětí vytekla paní Petersonové na klín žlutá tekutina. Vyskočila z gauče a přidržela si klec s Marcusem co nejdál od těla.

„Ale ne!“

Rozběhl jsem se dozadu do ordinace. Máma měla právě Freda na stole.

Haf haf! Potřebuju savou podložku, značka spěchá!

Ozzie mi přes branku hodil rohožku. Přistála mi přímo u nohou.

Podložku, ne rohožku!

Haf, promiň.

Máma došla ke mně a vykoukla za dveře, načež se sehnula a podržela mě na hlavě.

„Hodný kluk, MahDi. Dohlídni mi tam na to, dobře? Pošli paní Petersonové nějakou pomoc.“

Vrátil jsem se zpátky ke kleci, která nyní stála na zemi, abych pomohl Marcuse trochu uklidnit.

Za to nemůžeš.

Marcus na mě jako pravověrný kocour zasyčel. Kočky jsou vůbec záhadná stvoření. Potom co spolu s paní Petersonovou odešel dozadu, aby na něm mohla máma rozehrát svá kouzla, přišla do čekárny naše sousedka, paní Peabodyová.

„Tak pojd', pojd' honem, ty můj malý sladoučký voňavoučký rozkošnoučký kluku, pojd', zlatíčko, maminka tě vezme dovnitř.“

Pes paní Peabodyové, který se taky jmenoval Peabody, byl další z těch z útulku, kterému máma před pár lety našla novou paničku. Rozhodně se o něm ale nedalo říct, že je malý. Byl kulatý a měl takovou zmačkanou kůži a často ho mučily malé děti, které do něj šťouchaly prstíky a pak se smály, když mu po nich zůstala v kůži prohlubeň. A to jediné, co na něm nějak souviselo s pachy, bylo to, co z něj pravidelně vycházelo zadem – ale v žádném případě to tedy nevonělo.

Peabody nechtěl dovnitř a zaparkoval se jak dlouhý tak široký na podlaze před prahem.

Hej, Peabody, jak se vede? Nebyl jsi tady i minulý týden?

Paní Peabodyová, která pro danou příležitost zvolila takové ty slavnostní dámské lodičky s luxusním páskem kolem kotníků, zatahala za vodítko. „No tak, mazlíčku, pojďme se uzdravit, co říkáš?“ Pak si zamávala rukou přednosem. „Fuj. Prosím, pojd' se uzdravit!“

Já nechci dovnitř. Mám větry.

S tím ti máma může pomoci. Musíš jít dovnitř. A mimo to, copak jsme spolu nemluvili o tom, že už nebudeš chodit vyžírat popelnice?

Já vím, já vím.

Bože...

Bylo zapotřebí dvou lidí, aby Peabodyho postavili na nohy a odtáhli ho až dozadu k otevřenému oknu.

„Zůstaň,“ instruovala ho Smithová, mámina pomocnice, která byla s Peabodyho stavem plně srozuměna. „Zavoláme vás, jakmile budeme mít volno.“

Peabody se svalil na břicho a zakryl si čumák tlapou.

Nechci, aby někdo poznal, že jsem to já...

Ne že by ho lidé poznávali podle čumáku, ale to jsem si nechal pro sebe. Cítil se dost trapně i tak. A krom toho do čekárny proudila spousta dalších známých. Ten den to na klinice vážně žilo!

Než mě máma zavolala do kanceláře na oběd, viděli jsme kočky, králíčky, činčily, dokonce i želvu s puchýři na nohách. Ozzie se točil v kruzích kolem dokola, celý vedle z toho, že zůstal zavřený za brankou během tak vzrušujícího dopoledne.

„Uklidni se, ty blázníku,“ řekla mu máma. „Vždyť se ti z toho zamotá hlava!“

Pak si rozbalila oběd a dala mu ze svého sendviče nakládanou okurku, kterou Ozzie zhltl na jedno polknutí.

Říh.

Pak zamířil přímo ke mně a začal mi okurkově funět do obličeje.

Tak co, jaký to bylo? Co se stalo? Vyléčili jste všechny? Jak to tam vonělo?

Máma mi podala psí suchar a já se s ním uvelebil na svůj kancelářský pelíšek. Ozzie i já máme v kanceláři na klinice každý svůj pelíšek. Další máme doma v kuchyni, v obýváku a nahoře v ložnici. Je to spousta pelíšků. A ten můj kancelářský je vždycky plný drobků zapadlých mezi švy, protože na něm každý den obědvám.

Dej mi chvilku. Mám hlad.

Ozzie stál přede mnou a sledoval, jak ožižlávám okraj sucharu. Bylo to dlouhé dopoledne. S odpověďmi na jeho otázky jsem nijak nespěchal. Akorát by na mě vybafl další.

Ach jo, ty vždycky slízneš všechnu legraci!

Pravda, nicméně součástí mojí práce bylo také postarat se o to, aby se důležitě cítil i Ozzie.

Je to moje práce. Tvoje práce je mámu hlídat. Zajistit, aby se jí nic nestalo. Já dělám vpředu, ty v zázemí. Jsme tým, vzpomínáš?

Ozzie nad tím chvilku dumal, načež mi olízl ucho.

Jo, vzpomínám. Ty a já jsme tým, Di.

Odpoledne jsem se vrátil do čekárny a věnoval se svému, když vtom přitáhl Max dovnitř na vodítku toho svého nového adoptivního kluka.

Velkej Max! Tak jak jde bydlení na zkoušku?

Max byl obří hafan, opakuju obří. Bernský salašnický pes křížený s bůhvíčím. Jen jeho ocas nejspíš vážil stejně jako celý Ozzie. Máchal s ním ze strany na stranu a mlátil jím o zed.

Bum, bum, bum.

Nejspíš dobře. Je to daleko lepší než žít sám jako kůl v plotě ve stodole jako dřív.

Zašel jsem za ním.

Na záchod už chodíš ven?

Začal ocasem vrtět ještě rychleji. Bum, bum, bum, bum, bum.

Jasně, přece jsem ti říkal, že jsem hodnej pes.

Výborně. A dovolí ti už, abys s ním spal v posteli?

Jeho máma řekla ne.

Bum, bum, bum, bum, bum, bum, bum.

Je fajn mít opravdický domov, co říkáš?

Jo, díky, žes mi to zařídil. Ale musím ti říct, že do útulku začal chodit nějaký nověj chlap. Těsně předtím, než jsem odešel. Takovej divnej.

Novej chlap?

Ne jako Mike. Mike je fajn. Ale tenhle chlápek, nějak ti nevím.

Sevřel se mi žaludek. Slyšet, že se o naše přátele v útulku stará někdo nový, kdo není jako Mike, se mi nelíbilo.

Zajdu si ho omrknout.

Zrovna jsem hopkal směrem dozadu, abych se nad tou novinkou mohl zamyslet, když si mě všimlo nějaké další dítě, jak jdu bez náhradní nohy.

„Hele! Ten pes má jenom tři nohy!“

Max se otočil a podíval se na něj. Stejně jako dva další psi v mámině čekárně. Dokonce i recepční zvedla hlavu.

„Ano, on ví,“ řekla.

Co jiného byste asi tak čekali, že?

„Sleduj,“ dodala.

S tím položila na kraj recepčního pultu suchar, abych ho za hranou jen tak tak viděl. Víte, nejsem velký pes, jsem střední a i mezi těmi patřím spíš k menším. A ani už si nemůžu nijak zvlášť vyskakovat. Ale jsem k sežrání. Aspoň to všichni tvrdí. Navíc mám za ušima, jak už jste ostatně nejspíš zjistili. Ovšem pokud mě neznáte, stejně jako mě očividně neznal tenhle kluk, pak by vás to, co jsem udělal, mohlo překvapit.

Silně jsem se odrazil osiřelou zadní nohou a vyskočil dost vysoko na to, abych suchar nosem shodil na zem. Pak jsem ho chňapl mezi zuby, postavil se na přední, odkráčel po nich až k tomu klukovi a položil mu suchar k nohám. Vytřeštil oči tak, že byly snad ještě větší než moje packy.

„Páni! Viděl jsi to, tati?“

Samozřejmě že viděl. Viděli to všichni přítomní.

Do toho, MahDi!

Jen mu to ukaž, kámo!

Ale prosím vás...

„Tati? Až si koupíme psa, chci, aby měl taky jen tři nohy!“

Recepční se na chlapce usmála. „Tenhle je hodně výjimečný. A sehnat trojnohého psa není žádná legrace.“

„Odkud je tenhle?“

„Z útulku, jako ostatně všichni nejlepší psi.“

„Tati?“ chlapec zatahal otce za košili. „Můžeme do toho útulku zajet a prohlídnout si to tam? Prosím?“

Jsem si celkem jistý, že jsem to svým trikem zpečetil, protože když ten kluk s otcem vycházeli i se svojí modrou andul-

kou z ordinace, jeho táta se na mě usmál a dal mi ten suchar, který jsem jim předtím donesl. „Hodnež kluk, jen tak dál.“

Když se den nachýlil, seděl jsem vedle přenosné klece se dvěma malinkatými koťátky uvnitř a ujišťoval je, že slovo *adopce* má kladný význam.

Jedno mělo dlouhou bílou srst a modré oči, druhé bylo černobílé se zelenýma očkama. Dvě kočičí sestřičky čekající na máminu prohlídku, která dá zelenou k jejich adopci. Byly na klinice poprvé. Až dosud poznaly ze světa jen místnost pro kočky v útulku, kde se narodily.

Ti dva psi, co právě odešli? Ti jsou oba adoptovaní. A spokojení a v bezpečí.

Černobílé kotě zaškrábalo na dvířka a zamňoukalo, zatímco bílé se schoulilo vzadu.

Slibuju. A navíc, vaše nová rodina je úplně nejlepší.

Vtom se vchodové dveře otevřely a já zavětril lahodnou sladkou vůni. Kokosový šampon a mentolky. To mohlo znamenat jediné.

Lisa!

Do místnosti se přišoural náš souseď, pan Crandel. V jedné ruce svíral Lisino vodítko, v druhé hůlku, o níž se opíral. Všiml si mě na druhé straně čekárny a mrkl na mě.

„Dnes jsem si vzal toho speciálního motýlka, MahDi,“ oznámil mi.

Srdce mi poskočilo. Pan Crandel byl jediný, kdo věděl o mé tajné slabosti. Pokaždé když přivedl Lisu na kliniku, vzal si stejného motýlka. Bílého s červenými srdíčky.

Lisa se na mě zadívala. Její nádherná sobolí tvář se jen leskla, v tmavých očích jí doutnal žár, její nastražené uši působily tak inteligentně, tak...

Ahoj, MahDi.

Rozbušilo se mi srdce.

Zdálo se mi to, nebo na mě právě zamrkala řasami?

Rozechvěle jsem čekal, až někdo pomůže panu Crandelovi sednout, načež jsem opustil kotata a vydal se za ní se svým úchvatným rezavým ocasem vysoko zdviženým.

Ahoj, Liso.

Lisa svésila hlavu a posadila se.

„Ty jsi taková koketa,“ poznamenal pan Crandel, dal nám oběma z kapsy mentolku a pošeptal mi: „I mě nechala láska mého života čekat.“

Kdybych měl kapsy jako mají lidé, taky bych s sebou všude nosil mentolky, abych je měl po tlapce, kdybych potkal Lisu. Jenže já kapsy nemám. Místo nich mám ten nejcitlivější čenich – superčenich. Řekl bych, že to je dobrý obchod.

Sedl jsem si vedle ní.

Kde se tady berete?

Měla jsem mít prohlídku už minulý týden, ale páneček se necítil dobře.

Přičichl jsem panu Crandelovi k botě a ke kotníku. Lisa se na mě ustaraně podívala.

Cítíš to?

Ano. Ano, cítím.

Co to znamená?

Chvilku jsem přemýšlel. Něco na tom pachu bylo, ale nedokázal jsem odhalit jeho přesnou příčinu. Lidské pachy jsou složitější než ty psí. Tohle byla tak trochu záhada.

Možná potřebuje jen víc vařené rýže a kuřete. To dává máma Ozziemmu, když ho bolí břicho.

Lisa si lehla a položila panu Crandelovi čumák těsně k nohám.

Možná.

Byla tak krásná, měla tak nádhernou dlouhou, hedvábně černou srst, husté řasy a zamilovaný ustaraný pohled, s nímž se dívala na pana Crandela. Pořád ještě nosila ten blyštivý červený obojek, který jí máma připnula o Vánocích, když jsme ji dovezli do nového domova, těsně potom co manželka pana Crandela odešla za Duhový most. Ještě nikdy jsem neviděl, že by se ze zoufalého člověka stal tak rychle šťastný člověk. Oni dva byli ta nejlepší dvojice, kterou jsme kdy dali dohromady.

Všechno bude v pořádku.

Lisa zavřela oči.

To doufám.

Kapitola 2

Následující odpoledne jsme s mámou nechali Ozzieho doma, abychom mohli zavézt květiny a dřevěnou krabičku paní Comfortové, která právě přišla o svou čivavu pojmenovanou Zlatíčko. Ozzie si to nechtěl nechat líbit a pokusil se nám zatarasit dveře.

Proč nemůžu jet taky?

Protože doručování květin je důstojný úkol. A to je na tebe příliš těžké.

Haf! A mohl bych jet, kdybych slíbil, že budu stejně důkladný jako ty?

Důstojný. A ne, zůstaneš tady a budeš hlídat dům.

To pomohlo. Trochu. Odběhl a sedl si na pohovku v ložnici, aby měl výhled z okna. O pár minut později jsme už s mámou vyjížděli od domu i s květinami a dřevěnou krabičkou s popelem na zadním sedadle. Domino, náš bezzubý, bezocasý, jednooký kocour seděl vedle Ozzieho a pozoroval, jak se vzdalujeme. Ten starý kocour se ani za líznutí nezajímal o to, jestli ho s sebou vezmeme, věděl nicméně, že Ozzie by o to stál. A tak vedle něj seděl a čekal na správnou chvíli, kdy ho popíchnout.

„Ahoj, lidi!“ zamávala jim máma. „Budte hodní!“

Jakmile se na ně nedívala, Domino sekl Ozzieho po hlavě a uskočil od okna pryč.

Když jsme přijeli k ní domů, paní Comfortová seděla zhroucená v křesle v obýváku a na klíně držela pytlík lososích pochoutek, obrázek své drahé psí zesnulé – které máma před pár dny pomohla najít cestu za Duhový most – a zašlou deku, která smrděla tak strašně, jako bych měl tu tekutinu, co ji zažlutila, doslova na jazyku.

„Vím, že moje Zlatíčko už se má líp,“ popotáhla paní Comfortová. „Ke konci měla hrozná bolesti. A to se ani nezmiňuju, jak se doma počurávala.“

Máma jí podala kapesník z krabičky ležící na stolku. „Zlatíčko měla sedmnáct let. To je na čivavu úctyhodně dlouhý život. Udělala jste všechno správně.“

Osobně jsem toho názoru, že čivavy jsou jednoduše moc oprsklé, než aby umřely v mládí. A Zlatíčko nebyla žádnou výjimkou. Paní Comfortová si osušila oči.

„Byla jste na ni tak hodná. Našeho předchozího veterináře neměla ráda.“

Jemně jsem se jí otřel o nohu a naklonil hlavu tak, jak lidé vždycky říkají, že vypadám jako malá lištička, v naději, že si vysloužím nějakou lososí pochoutku. Jenže ona si je jen přitiskla ke svému bujnému poprsí, jako by na ni Zlatíčko z Velkého neznáma shlížela a ptala se, proč jedna z jejích delikates zmizela. Když ještě žila, nikdy se nedělila ráda, takže jsem chápal, proč se paní Comfortová neobtěžovala dát mi lososí mňamku, dokonce ani když už byla Zlatíčko po smrti.

Máma ji upozornila, že už pojedeme, a nechala jí vizitku v kytici kopretin, kterou položila na stůl vedle dřevěné krabičky s popelem.

„Kdybyste se začala cítit osaměle, v útulku máme takovou sladkou bílou psí slečnu, asi takhle velkou,“ řekla a ukázala rukama. „Vejde se akorát na klín. Mohla bych ji sem přivést na zkoušku. Je už starší, klidná a krásně huňatá. Až budete připravená. Samozřejmě si dopřejte čas truchlit. Rozumím vám.“

Paní Comfortová si zvedla fotku Zlatíčka před oči, jako by se snažila zjistit, zda si její drahá zesnulá myslí, že je to dobrý nápad. Zlatíčko jí zjevně neodpovídala, jelikož paní Comfortová na její fotku stále ještě zírala, když jsme s mámou proklouzli ven. Nasedli jsme do auta a máma mi dala pusku mezi oči.

„Když sem tu malou bílou slečnu brzy přivezu, myslíš, že se do ní paní Comfortová zamiluje?“

Položil jsem jí čumák na paži.

Ano, ano, myslím.

Když jsme se vrátili domů, čekala nás skutečná Ozzie-katastrofa. Něco ho muselo šíleně vykolejit. Skákal z jedné strany pohovky na druhou a zběsile štěkal a ňafal.

Bez přestání.

Tím svým ječivým hlasem.

Otravně.

Tak nahlas, že jsme ho slyšeli už z auta, přestože jsme měli zavřená okýnka.

Poplach! Poplach! Upovídané veverky na pozemku!

Máma zastavila, vyskočila z auta a sjela pohledem k vedlejšímu domu, kam se nedávno nastěhovala nová paní. Mrzutá nová paní. S miminem.

„Ozzie! Ticho!“

Příliš pozdě. Paní rozrazila dveře, opřela si ruce v bok a zatvářila se, jako by šlápla do něčeho, do čeho rozhodně šlápnout nechtěla. Mimino uvnitř plakalo.

„Takhle tam štěká už přes hodinu,“ prohlásila. Na hlavě jí poskakovaly lokny zvlněných vlasů. Připomínala neostříhaného meruňkového pudla.

„Omlouvám se, Lydie,“ povzdechla si máma. „Jeli jsme zavézt kvě...“

Jenže Lydie jí práskla dveřmi před nosem, než vůbec stihla doříct větu. Nemám rád, když takhle s mámou někdo mluví. Popoběhl jsem směrem k jejímu dvorku a tiše zavrčel.

Tak tohle ani...

Máma lusklá prsty. „MahDi, zpátky. Tohle nijak nepomůže.“

Když myslíš.

Na chodníku jsem se zastavil u dřevěného květináče plného květin a nechal ho pěkně mokrý.

Jakmile máma odemkla dveře, Ozzie vystřelil ven takovou rychlostí, že do mě naboural a oba jsme se poroučeli k zemi. Vzápětí ale zase vyskočil a začal mě očuchávat od hlavy až k ocasu.

Kde jste byli? Koho jste viděli? Co jste dělali? Proč jste mě nevezali s sebou?

Maličko jsem ho štípl, aby trochu couvl.

Víš přece, kde jsme byli. Dovézt květiny.

Aha, no jasně. Hej! Vloupala se nám sem veverka!

S tím zahučel kamsi pod pivoňky a přilepil nos k zemi. Za ním odlétala hlína. Pach veverek byl všude kolem.

„Pojďte domů, kluci,“ zavolala nás máma. Pivoňkové keře se otrásaly, ale Ozzie se neukázal. „Když půjdete, můžeme si zajet na projížďku na kole.“

To ho přesvědčilo. Vystrčil z keře hlavu a odfoukl si z nosu zašlý růžový okvětní lístek.

To беру!

Pak se prodral domů jako první. Od předních dveří až k zadním za ním zůstala špína. Máma jen zavrtěla hlavou a zasmála se.

„To je ale pometlo, Di, vid’?“

Jo. To teda je.

Kapitola 3

Opár minut později už jsme s Ozziem běhali na silnici v kruzích kolem mámina kola.

Jedeme na kopec?

Máma se na Ozziho usmála. „Já vím, na co myslíš. Ty chceš jet na kopec, že ano?“

Na kopec! Na kopec!

A s tím Ozzie vystřelil pryč.

Kopec je taková malá hora s příkrým svahem a placatým vrškem. Na ten náš se klikatí pěšina, která se v serpentinách vlní po celém úbočí až úplně nahoru. Cesta, která k ní vede, začíná na konci naší ulice mezi dvěma domy. V jednom

z nich, v tom žlutém s houpačkou vepředu na verandě, bydlela Lisa. Hned mi blesklo hlavou, že když budu mít štěstí, pan Crandel se bude právě houpát, užívat si čerstvého vzduchu a vychutnávat si skleničku nějakého chlazeného nápoje, a Lisa bude sedět vedle něj. Rychle jsem tam doběhl a zastavil před dvorkem v naději, že ji zahlédnu, pokud budou venku. Ale neměl jsem štěstí. Tentokrát ne. Dokonce ani v oknech se nesvítilo.

Tak jsem běžel dál mezi domy, kolem osik rostoucích podél pěšiny, skrz lesík a přes dřevěný most vedoucí přes potok. Za další zatáčkou už začínaly serpentiny nahoru na kopec. Tam na mě máma s Ozziem čekali. Strašně rádi tam chodí. Já už ne. Když se k nám přidal Ozzie, nechal jsem ho doprovázet mámu tam nahoru samotného. Já čekávám dole. Čmouchám si. Zjišťuju, kdo tady byl před námi, a když potkám někoho dalšího, dozvím se čerstvé zprávy.

Máma opřela kolo o jeden ze stromů a dala mi z kapsy suchar. „Buď tady hodný, MahDi. Uvidíme se, až se vrátíme.“

Máma s Ozziem ještě nemohli být nijak zvlášť daleko, když se ze zatáčky vyřítil Toby, kluk našich druhých sousedů. V obou rukách svíral vodítko a zakláněl se, aby vůbec udržel obřího psa na jeho druhém konci.

„Vydrž, Sobe. Nespěchej tak!“

Nebyl jsem si tak docela jistý, jak dobře Toby vidí před sebe, jelikož mu do čela a očí spadaly husté tmavé vlasy. Snažil se zarýt paty do země, aby zastavil, jenže ten pes byl skoro stejně velký jako shetlandský poník, huňatý asi jako perská

kočka a jazyk měl tak dlouhý, že mu z tlamy visel skoro až na zem. A zjevně myslel na jednu jedinou věc. Táhl Tobyho přímo k potoku dole pod kopcem. Nic mu nemohlo zabránit skočit do chladivé vody.

„Stůj!“ vykřikl Toby.

Rozběhl jsem se k tomu psovi, začal štěkat a pokusil se ho tak nějak zastavit, ale on si mě vůbec nevšímal. Stejně jako si nevšímal Tobyho volání. Sob seběhl z cesty a pustil se dolů po travnatém břehu. Tobyho strhl s sebou. Dole pak oba s velkým šplouchnutím skončili ve vodě. Přistáli přímo uprostřed potoka.

Já plavání moc nemusím, takže jsem se nevrhl Tobyho zachránit, ale běhal jsem po břehu sem a tam a štěkavě na toho psa křičel.

Sobe, zlobíš! Neubližuj mu!

Toby se zvedl, celý promáčený a rozesmátý. Otřel si z obličeje vodu, odhrnul vlasy z očí a pak se sehnul a poplácal Soba po hlavě.

„Vlastně jsem přemýšlel, že bych si dnes zašel zaplavat, ale takhle jsem si to nepředstavoval.“

Sob mezitím hltal vodu tím dlouhým jazykem a vydával při tom všemožné bublavé zvuky. Když si namočil celé tělo, vstal a oklepal se, přičemž pocákal oba břehy potoka a samozřejmě celého Tobyho.

„Tak pojd', ven z vody,“ zavelel Toby a zatahal za vodítko. „Musíme se usušit, než tě vrátím do útulku, jinak mi už nedovolí brát tě na procházku.“

Vytáhl obřího hafana z potoka a já klusal za nimi. Zíral jsem, jak hluboké stopy zůstaly po Sobovi na břehu. Byly velké skoro jako moje miska. Tenhle pes se rozhodně řadil mezi ty největší, s nimiž jsem se kdy setkal, a že jsem jich viděl mnoho. Sob se prohnal trávou, rozvalil se jak dlouhý tak široký uprostřed cesty a bez otálení usnul.

Toby si zul tenisky, vylil z nich vodu, posadil se na kámen u cesty a začal si ždímat tričko.

„Viděl jsi už někdy tak velikého psa, MahDi?“

Naklonil jsem hlavu na stranu a zadíval se Tobymu přímo do očí. Jelikož nemluvím lidskou řečí, jinak jsem mu ani odpovědět nemohl. Natáhl ke mně ruku a podrbal mě za uchem.

„Až si pořídím vlastního psa, řekl bych, že nechci, aby toho sežral tak moc jako tohle tele, protože mu budu muset na krmení vydělat.“

Toby bydlel hned vedle nás a se zvířaty to uměl tak dobře, že u něj máma občas Ozzieho a mě nechávala přes noc, když s Dominem odjela přes noc na návštěvu za tetou. Taky proto máma poprosila Mikea, aby mu dovolil pracovat v útulku jako dobrovolník, ačkoli mu bylo teprve třináct. Protože Tobyho táta řekl, že když bude celé léto dobrovolničit, pořídí mu vlastního psa.

Než se máma s Ozziem vrátili, Toby a Sob už skoro uschli. Sob líně mručel ze spaní a pořád ještě ležel v cestě, takže

každý, kdo chtěl projít, ho musel překročit. Což se Ozziemmu nelíbilo. Doběhl až ke mně.

Čau. Kdo to je? A co dělá?

Sob zabručel a pohnul ramenem, aby se mohl podrbat.

To je Sob. Z útulku.

Ozzie mu přičichl zezadu k obří hlavě.

Můj-ty-pse, viděls už jeho zubáky? Má je velký?

Vtom přes cestu přeběhla zrzavá veverka a zmizela na druhé straně v houští. Ozzie neodolal. Na Soba a jeho opravdu velké zuby zapomněl a jal se nebohou veverku pronásledovat. Utekla mu na strom, odkud mu nadávala z větve.

Čitčitčitčitčitčit!

„Ahoj, Toby. Kdopak je tohle?“ zeptala se hochy máma.

Toby vstal. „To je Sob. Z útulku. Ostatní psi se ho tak trochu báli kvůli jeho velikosti, tak jsem ho vzal na procházku sem, abych ho nemusel dát do výběhu.“

„To je slušná procházka. Zvládat takového obra musí dát pořádnou fušku,“ usmála se na něj máma. „Pokud to ovšem nebylo tak, že spíš on zvládl tebe. Nestrhl tě náhodou do potoka?“

Toby zrudl a uhladil si vlasy za uši. „Ano. Bylo mu vedro a je mnohem silnější než já.“

„Sob. To je skvělé jméno,“ poznamenala máma.

„Díky. Vymyslel jsem ho já. Ale ten nový chlápek z útulku říkal, že s takovým jménem si o něm budou lidi myslet, že je hloupý.“

„Jaký nový chlápek?“

„Huck. Bude tam dočasně pracovat, zatímco půjde Mike na operaci. Ale nic moc neumí. Chtěl, abych dal Sobovi náhubek, a pak se pokusil navlíknout na něj postroj, úplně obráceně. Musel jsem mu ho nasadit znovu, jinak by mi Sob mohl utéct, a já věděl, že nás čeká přecházení ulice.“

„Hm, to nezní moc dobře. Ale jak znám Mikea, postará se o to, aby věděl, co a jak, než mu to tam předá. Snad se to Huck všechno naučí.“

Toby pokrčil rameny. „Možná. Ale od dětí se teda rozhodně učit nechce. Nelíbilo se mu, když jsem ho upozornil, že to dělá špatně. Byl jsem vážně slušný, ale on na mě jenom vychrtil pár sprostáren.“

Máma zařala ruce v pěst. „Byl na tebe prostý?“

„Ano.“ Pak Toby přešlápl z nohy na nohu a zadíval se do země. „Ale mohla byste se o tom před Mikem a před mým tátou nezmiňovat? Nechci, aby si mysleli, že na tu práci nemám.“

„Samozřejmě. Bude to naše tajemství. Brzy budeme muset do útulku zajet, sehnat nějakého pejska pro paní Comfortovou. Tak si ho zkontroluju.“ Máma se usmála a položila Tobymu ruku na paži. „Jsi prima kluk. Jsem ráda, že jsme kamarádi.“

Kapitola 4

Když mi Ozzie ukradne z hromádky plyšovou veverku, zpravidla mu ji hned zase vezmu. Ne proto, že bych potřeboval všechny hračky pro sebe, spíš abych mu připomněl, jak to u nás chodí. Že mám hlavní slovo.

Před chvílí mi štípl veverku z hromádky hraček v kanceláři a schoval si ji pod máminým pracovním stolem. Ani za štěknutí mě nezajímalo, co ukradl. Dokonce jsem předstíral, že jsem si toho ani nevšiml.

Ts. Ani ve snu. Všímám si všeho.

Nedával jsem na sobě nic znát, protože těsně předtím, než si máma odvedla do ordinace mého kamaráda Storyho,

řekla mi, že když všechno stihneme včas, zajedeme pak spolu do útulku.

„Dneska si zahrajeme na dohazovače, MahDi. Paní Comfortové se bude ta malá bílá holčička líbit, nemyslíš?“

Dohazování je jedna z nejdůležitějších věcí, kterou s mámou děláme. Dáváme dohromady lidi a zvířata. Jako třeba Lisu s panem Crandelem nebo Maxe a jeho adoptivní rodinu na zkoušku. Je to dobrá práce. Psů v útulku, kteří potřebují novou rodinu, je vždycky dost. A stejně tak lidí, kteří potřebují přítele. Jenom si to občas neuvědomují.

Kdykoli jedeme do útulku, vždycky nejdřív zkontroluju klece, abych se ujistil, že jsou všichni psi v pořádku. Kdysi jsem byl v jedné takové zamčený, ale ne v tak hezkém útulku, jaký provozuje Mike. Ten to u nás řídí a dohromady se nám podaří skoro každého umístit do rodiny, která mu perfektně padne.

Ozzie v jednom kuse poletoval po kanceláři, jako by chtěl, abych mu tu plyšovou veverku zkusil ukrást. Pohazoval si s ní tak vehementně, že do ní udělal díru a začala se z ní sypat vata, načež si ji odnesl zpátky pod stůl, položil si na zničenou hračku čumák a začal mě podezřívavě sledovat.

Ozzieho je těžké si nevšimat. Spodní zuby mu vyčuhují zpod hrubé, černohnědé srsti, takže vypadají trochu jako tyčkový plot zarostlý plevelem. Když mám rozvernou náladu, občas si ho za jeho zuby dobírám. To vždycky nakloní hlavu na stranu, jako by nerozuměl, a čeká, až mu řeknu, že si z něj jen dělám legraci. Což mu taky řeknu – někdy. Záleží na tom, jak moc rozvernou náladu zrovna mám.